

**საქართველოს უზენაესი სასამართლო
განჩინება
საქართველოს სახელით**

საქმე №340210016001394164

საქმე №ას-1472-1392-2017

№ას-1472-1392-2017 მ-----ი

8 იანვარი, 2018 წელი

ქ. თბილისი

**სამოქალაქო საქმეთა პალატა
შემადგენლობა:**

ზურაბ ძლიერიშვილი (თავმჯდომარე, მომხსენებელი),
ბესარიონ ალავიძე, პაატა ქათამაძე

საქმის განხილვის ფორმა – ზეპირი მოსმენის გარეშე

კასატორი – გ---- მ-----ი (შემდგომში – მოპასუხე)

მოწინააღმდეგე მხარე – ა----- თ-----ე (შემდგომში – მოსარჩელე)

გასაჩივრებული განჩინება – თბილისის სააპელაციო სასამართლოს
სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2017 წლის 19 ოქტომბრის განჩინება

კასატორის მოთხოვნა – გასაჩივრებული განჩინების გაუქმება

დავის საგანი – უკანონო მფლობელობიდან უძრავი ნივთის გამოთხოვა

ა ღ წ ე რ ი ლ ო ბ ი თ ი ნ ა წ ი ლ ი:

სასარჩელო მოთხოვნა:

1. ა----- თ-----მ (შემდგომში – მოსარჩელე) სარჩელი აღძრა სასამართლოში გ---- მ-----ის (შემდგომში – მოპასუხე) მიმართ უკანონო მფლობელობიდან უძრავი ნივთის გამოთხოვის შესახებ.

სარჩელის საფუძვლები:

2. მოსარჩელის განმარტებით, 2015 წლის 30 დეკემბერს გამართულ იძულებით აუქციონზე შეიძინა უძრავი ქონება, რომელსაც ფაქტობრივად ფლობს მოპასუხე. მოსარჩელემ არაერთხელ მიმართა მას უძრავი ქონების გადაცემის მოთხოვნით, თუმცა უშედეგოდ. იგი დღემდე ცხოვრობს აღნიშნულ სახლში, რის გამოც მოსარჩელე კუთვნილი ქონების ფლობას, სარგებლობას და განკარგვას ვერ ახერხებს.

მოპასუხის პოზიცია:

3. მოპასუხემ სარჩელი არ ცნო და მიუთითა, რომ ნოტარიუსმა სააღსრულებო ფურცელი გასცა არასწორად, არარეალურ თანხაზე. ამასთან, მოპასუხეს უკვე მიღებული ჰქონდა სააღსრულებო ფურცელში ასახული ოდენობა. შესაბამისად, ყველა თანამდევი შედეგი, რაც სააღსრულებო ფურცლის გაცემას მოჰყვა, არის უკანონო და ბათილად უნდა იქნეს ცნობილი.

4. მოპასუხის მოსაზრებით, მოსარჩელე თაღლითური გზით დაეუფლა საცხოვრებელ სახლს.

პირველი ინსტანციის სასამართლოს გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილი:

5. გურჯაანის რაიონული სასამართლოს 2016 წლის 2 სექტემბრის გადაწყვეტილებით სარჩელი დაკმაყოფილდა, რაც მოპასუხემ გაასაჩივრა სააპელაციო წესით.

სააპელაციო სასამართლოს განჩინების სარეზოლუციო ნაწილი და ფაქტობრივ-სამართლებრივი დასაბუთება:

6. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2017 წლის 19 ოქტომბრის განჩინებით სააპელაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდა, ხოლო გასაჩივრებული გადაწყვეტილება დარჩა უცვლელად შემდეგ გარემოებათა გამო:

7. სააპელაციო სასამართლომ დაადგინა, რომ საქმეში წარმოდგენილი მტკიცებულებების თანახმად, მოსარჩელის სახელზე რეგისტრირებულია უძრავი ქონება.

8. ასევე, საქმის მასალებით დასტურდება, რომ მხარეთა შორის 2013 წლის

24 აპრილს და 2015 წლის 28 იანვარს დაიდო სესხისა და იპოთეკის ხელშეკრულებები, რის მიხედვითაც განისაზღვრა ვალდებულების შეუსრულებლობის შედეგები.

9. აპელანტის მითითებით, სასამართლომ არ გაითვალისწინა, რომ მისი ინტერესები და არსებული ფაქტობრივი გარემოებები არ შეესაბამება 2015 წლის 9 ოქტომბერს გაცემულ სააღსრულებო ფურცელში მითითებულ გარემოებებს.

10. საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის (შემდგომში – სსსკ) 102-ე მუხლის პირველი პუნქტის თანახმად, სააპელაციო პალატამ აღნიშნა, რომ აპელანტმა სასამართლოს ვერ მიუთითა რაიმე მტკიცებულებაზე, რაც მის მიერ სადავო ქონების მართლზომიერ მფლობელობას დაადასტურებდა. შესაბამისად, პალატამ დადგენილად მიიჩნია, რომ მოპასუხე მოსარჩელის საკუთრებაში არსებულ უძრავ ქონებას არამართლზომიერად ფლობს.

11. საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის (შემდგომში – სსკ) 170-ე მუხლის პირველი ნაწილის, 172-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, სააპელაციო სასამართლომ აღნიშნა, რომ დასახელებული ნორმების შესაბამისად, ვინდუკაციური სარჩელის საფუძვლიანობა მოწმდება იმ გარემოებათა შეფასებით, არსებობს თუ არა მოსარჩელის საკუთრების უფლება ნივთზე და იმყოფება თუ არა ეს ნივთი სხვა პირთა არამართლზომიერ მფლობელობაში, ანუ ხორციელდება თუ არა მფლობელობა საამისო უფლების მქონე პირის გარეშე. მოცემულ შემთხვევაში დადგინდა, რომ მოსარჩელეს სადავო ნივთზე გააჩნია საკუთრების უფლება და იგი არ არის შეზღუდული აპელანტის მიერ ამ ნივთის მართლზომიერი ფლობის უფლებით, რადგან ის არ წარმოადგენს სსკ-ის 160-162-ე მუხლებით დაცული უფლების მქონე პირებს – მართლზომიერ მფლობელებს.

12. სააპელაციო პალატამ აქვე მიზანშეწონილად მიიჩნია განემარტა, რომ მესაკუთრის უფლებას, თავისუფლად ფლობდეს და სარგებლობდეს ქონებით (ნივთით), შეიძლება დაუპირისპირდეს მფლობელის არგუმენტი ფლობის მართლზომიერების ან სადავო უძრავ ქონებაზე მისი საკუთრების უფლების არსებობის თაობაზე. განსახილველ შემთხვევაში, გ--- მ-----ს სადავო უძრავი ქონების ფლობის მართლზომიერების თაობაზე რელევანტური მტკიცებულება არ წარმოუდგენია.

13. აპელანტის იმ პრეტენზიასთან დაკავშირებით, რომ სასამართლოს მხრიდან არ მომხდარა მისი ადვოკატის გაფრთხილება სასამართლო სხდომის დღის თაობაზე სააპელაციო პალატამ განმარტა, რომ სასამართლოს 31 აგვისტოს ჩაბარდა მინდობილობა, რითიც დასტურდებოდა ის ფაქტი, რომ მოპასუხეს ჰყავდა წარმომადგენელი და იგი სასამართლოს მიერ არ ყოფილა გაფრთხილებული.

14. საქმეში არსებული მასალების თანახმად, სასამართლოს პირველი სხდომა გაიმართა 2016 წლის 19 აგვისტოს, რომელსაც უშუალოდ ესწრებოდა მოპასუხე (აპელანტი) მხარე (ს.ფ.34). აღნიშნული სხდომა გადაიდო 2 სექტემბერს, 11:00 საათზე და ამის შესახებ კანონმდებლობით დადგენილი

წესით ეცნობა მოპასუხეს (ს.ფ.44). სსსკ-ის 70-ე მუხლის თანახმად, მხარეს ან მის წარმომადგენელს სასამართლო უწყებით ეცნობება სასამართლო სხდომის ან ცალკეული საპროცესო მოქმედების შესრულების დრო და ადგილი. უწყება მხარისათვის და მისი წარმომადგენლისათვის ჩაბარებულად ჩაითვლება, თუ იგი ჩაჰბარდება ერთ-ერთ მათგანს. ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, სააპელაციო პალატამ ჩათვალა, რომ მოპასუხე მხარე მოქმედი კანონმდებლობის შესაბამისად, გაფრთხილებული იყო სასამართლო სხდომის თაობაზე (სსსკ-ის 70-ე მუხლი) და სასამართლოს არ ევალებოდა სხდომის თაობაზე დამატებით გაეფრთხილებინა მხარის წარმომადგენელი. ასეთ შემთხვევაში საკუთარი წარმომადგენლის გაფრთხილების ვალდებულება სასამართლოდან გადადის თვითონ მოპასუხეზე, ვინაიდან სასამართლოს მიერ მოხდა მოპასუხის ინფორმირება სათანადო წესით – სსსკ-ის 70-ე მუხლის მოთხოვნათა შესაბამისად.

კასატორის მოთხოვნა და საფუძვლები:

15. სააპელაციო სასამართლოს განჩინებაზე მოპასუხემ შეიტანა საკასაციო საჩივარი და მოითხოვა მისი გაუქმება შემდეგი საფუძვლებით:

16. კასატორმა მიიჩნია, რომ სააპელაციო პალატამ არ გაიზიარა მხარის მიერ მითითებული პირველი ინსტანციის სასამართლოს მხრიდან დაშვებული უსწორობები.

17. კასატორის მოსაზრებით, პირველი ინსტანციის სასამართლო საერთოდ არ გაცნობია მის მიერ წარდგენილ შესაგებელს, რადგან წინააღმდეგ შემთხვევაში სასამართლო დანიშნავდა მოსამზადებელ სხდომას და შესაძლებლობას მისცემდა მოპასუხეს, წარედგინა შეგებებული სარჩელი. მთავარი სხდომის დანიშვნით კი, მხარეს აღნიშნული შესაძლებლობა მოესპო.

18. პირველი ინსტანციის სასამართლომ მიიღო ურთიერთგამომრიცხავი განჩინება 2016 წლის 2 სექტემბერს, შემდეგ კი უსწორობის გასწორების გზით მიუთითა, რომ განჩინების გასაჩივრება შესაძლებელი იყო კერძო საჩივრის შეტანით.

19. კასატორის მოსაზრებით, პირველი ინსტანციის სასამართლომ დატოვა იგი დაცვის გარეშე მაშინ, როდესაც მოწინააღმდეგე მხარეს პროცესზე წარმოადგენდა კვალიფიციური ადვოკატი. სასამართლომ დაარღვია სსსკ-ის 70-ე და 73-ე მუხლები, რადგან მოპასუხის ადვოკატი არ მიიწვია სხდომაზე.

20. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2017 წლის 13 დეკემბრის განჩინებით საკასაციო საჩივარი მიღებულ იქნა წარმოებაში, სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 396-ე მუხლით და ამავე კოდექსის 391-ე მუხლის შესაბამისად, დასაშვებობის შესამოწმებლად. ამავე განჩინებით დადგინდა, რომ კასატორი სახელმწიფო ბაჟის გადახდისაგან გათავისუფლებულია.

ს ა მ ო ტ ი ვ ა ც ი ო ნ ა წ ი ლ ი:

21. საკასაციო სასამართლომ, სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 391-ე მუხლის შესაბამისად, შეამოწმა საკასაციო საჩივრის დასაშვებობის საკითხი და თვლის, რომ იგი დაუშვებლად უნდა იქნეს მიჩნეული შემდეგ გარემოებათა გამო:

22. სააპელაციო სასამართლომ დაადგინა, რომ საქმეში წარმოდგენილი მტკიცებულებების თანახმად, მოსარჩელის სახელზე რეგისტრირებულია უძრავი ქონება.

23. 2013 წლის 24 აპრილს და 2015 წლის 28 იანვარს მხარეთა შორის დაიდო სესხისა და იპოთეკის ხელშეკრულებები, რის მიხედვითაც განისაზღვრა ვალდებულების შეუსრულებლობის შედეგები.

24. სააპელაციო სასამართლომ დადგენილად მიიჩნია, რომ მოსარჩელეს სადავო ნივთზე გააჩნია საკუთრების უფლება და იგი არ არის შეზღუდული აპელანტის მიერ ამ ნივთის მართლზომიერი ფლობის უფლებით, რადგან ის არ წარმოადგენს სსკ-ის 160-162-ე მუხლებით დაცული უფლების მქონე პირებს – მართლზომიერ მფლობელებს.

25. წარმოდგენილი საკასაციო საჩივრით კასატორმა მიიჩნია, რომ სააპელაციო პალატამ არასწორად არ გაიზიარა ქვემდგომი სასამართლოს მიერ დაშვებული დარღვევები, კერძოდ: სასამართლომ არასწორად არ დანიშნა მოსამზადებელი სხდომა და მოპასუხეს შესაძლებლობა მოუსპო, წარედგინა შეგებებული სარჩელი. პირველი ინსტანციის სასამართლომ მიიღო ურთიერთგამომრიცხავი განჩინება 2016 წლის 2 სექტემბერს, შემდეგ კი უსწორობის გასწორების გზით მიუთითა, რომ განჩინების გასაჩივრება შესაძლებელი იყო კერძო საჩივრის შეტანით. კასატორის მოსაზრებით, პირველი ინსტანციის სასამართლომ დაარღვია სსსკ-ის 70-ე და 73-ე მუხლები, რადგან მოპასუხის ადვოკატი არ მიიწვია სხდომაზე.

26. საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ სამოქალაქო საპროცესო კოდექსი გარკვეულ შეზღუდვებს აწესებს საკასაციო საჩივრის დასაშვებობასთან დაკავშირებით, კერძოდ, 391-ე მუხლის მეხუთე ნაწილის შესაბამისად, საკასაციო საჩივარი ქონებრივ ან არაქონებრივ დავაზე დასაშვებია, თუ კასატორი დაასაბუთებს, რომ: ა) საქმე მოიცავს სამართლებრივ პრობლემას, რომლის გადაწყვეტაც ხელს შეუწყობს სამართლის განვითარებას და ერთგვაროვანი სასამართლო პრაქტიკის ჩამოყალიბებას; ბ) საქართველოს უზენაეს სასამართლოს მანამდე მსგავს სამართლებრივ საკითხზე გადაწყვეტილება არ მიუღია; გ) საკასაციო საჩივრის განხილვის შედეგად მოცემულ საქმეზე სავარაუდოა მსგავს სამართლებრივ საკითხზე საქართველოს უზენაესი სასამართლოს მანამდე არსებული პრაქტიკისაგან განსხვავებული გადაწყვეტილების მიღება; დ) სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება განსხვავდება მსგავს სამართლებრივ საკითხზე საქართველოს უზენაესი სასამართლოს მანამდე არსებული პრაქტიკისაგან; ე) სააპელაციო

სასამართლომ საქმე განიხილა მატერიალური ან/და საპროცესო სამართლის ნორმების მნიშვნელოვანი დარღვევით, რასაც შეეძლო არსებითად ემოქმედა საქმის განხილვის შედეგზე; ვ) სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება ეწინააღმდეგება მსგავს სამართლებრივ საკითხზე ადამიანის უფლებათა და ძირითად თავისუფლებათა დაცვის კონვენციას და ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს პრეცედენტულ სამართალს; ზ) გასაჩივრებულია სააპელაციო სასამართლოს მეორე დაუსწრებელი გადაწყვეტილება ან განჩინება დაუსწრებელი გადაწყვეტილების უცვლელად დატოვების თაობაზე.

27. საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ წარმოდგენილი საკასაციო საჩივარი არ არის დასაშვები სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 391-ე მუხლით გათვალისწინებული არც ერთი ზემოთ მითითებული საფუძვლით.

28. საკასაციო საჩივარში მითითებული პრეტენზიებიდან საკასაციო პალატა ყურადღებას გაამახვილებს მხოლოდ იმ პრეტენზიებზე, რომლებიც მოცემული დავის გადასაწყვეტად სამართლებრივად მნიშვნელოვანია. ამასთან, ადამიანის უფლებათა ევროპული კონვენციის მე-6 მუხლის პირველი პარაგრაფი ავალდებულებს სასამართლოს, დაასაბუთოს თავისი გადაწყვეტილება, რაც არ უნდა იქნეს გაგებული თითოეულ არგუმენტზე დეტალური პასუხის გაცემად.

29. საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ მოცემულ შემთხვევაში სააპელაციო პალატის მიერ დადგენილია ყველა ის ფაქტობრივი წანამძღვარი, რომელიც სსკ-ის 172-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული სამართლებრივი შედეგის განმაპირობებელია:

30. საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ სსკ-ის 170-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, მესაკუთრეს შეუძლია, კანონისმიერი ან სხვაგვარი, კერძოდ, სახელშეკრულებო შებოჭვის ფარგლებში თავისუფლად ფლობდეს და სარგებლობდეს ქონებით (ნივთით), არ დაუშვას სხვა პირთა მიერ ამ ქონებით სარგებლობა, განკარგოს იგი, თუკი ამით არ ილახება მეზობლების ან სხვა მესამე პირთა უფლებები, ანდა, თუ ეს მოქმედება არ წარმოადგენს უფლების ბოროტად გამოყენებას.

31. ამავე კოდექსის 172-ე მუხლის პირველი ნაწილით კი განსაზღვრულია, რომ მესაკუთრეს შეუძლია, მფლობელს მოსთხოვოს ნივთის უკან დაბრუნება, გარდა იმ შემთხვევებისა, როცა მფლობელს ჰქონდა ამ ნივთის ფლობის უფლება.

32. შესაბამისად, არამფლობელი მესაკუთრის მიერ უკანონო მფლობელობიდან ნივთის გამოთხოვის მართლზომიერებისთვის უნდა არსებობდეს შემდეგი წინაპირობები: ა) მოსარჩელე უნდა იყოს მესაკუთრე, ბ) მოპასუხე უნდა იყოს ნივთის მფლობელი და გ) მოპასუხეს არ უნდა ჰქონდეს ამ ნივთის ფლობის უფლება.

33. განსახილველ შემთხვევაში, მოსარჩელე წარმოადგენს სადავო უძრავი ქონების მესაკუთრეს. აღნიშნული დასტურდება საქმეში წარმოდგენილი ამონაწერით საჯარო რეესტრიდან, რომლის მიმართაც, სსკ-ის 312-ე მუხლის თანახმად, მოქმედებს უტყუარობისა და სისრულის პრეზუმფცია, ე.ი.

რეესტრის ჩანაწერები ითვლება სწორად, ვიდრე არ დამტკიცდება მათი უზუსტობა.

34. ასევე, დადგენილია, რომ მოპასუხე სადავო უძრავი ქონების მფლობელია, თუმცა, სსსკ-ის მე-4 და 102-ე მუხლების შესაბამისად, მან ვერ შეძლეს თავისი წილი მტკიცების ტვირთის რეალიზება და სასამართლოსათვის იმ მტკიცებულებების წარდგენა, რომლითაც დადასტურდებოდა სადავო ნივთზე მისი მფლობელობის მართლზომიერება.

35. სსკ-ის 168-ე მუხლის თანახმად, მესაკუთრის პრეტენზიის გამო, ნივთის მფლობელობა წყდება, თუ მესაკუთრე მფლობელს წაუყენებს დასაბუთებულ პრეტენზიას. ამდენად, ვინაიდან, გამოიკვეთა სსკ-ის 172-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული სამართლებრივი შედეგის განმაპირობებელი ყველა წინაპირობა, მოსარჩელეს უფლება ჰქონდა, ნივთის მისთვის გადაცემა მოეთხოვა. (სუს №ას-1082-1039-2016, 2017 წლის 14 თებერვლის განჩინება; №ას-1043-1004-2016, 2016 წლის 12 დეკემბრის განჩინება; № ას-901-867-2016, 2016 წლის 9 დეკემბრის განჩინება; № ას-750-718-2016, 2016 წლის 13 ოქტომბრის განჩინება; №ას- 3-3-2016, 2016 წლის 9 მარტის განჩინება, №ას-1032-952-2017 2017 წლის 17 ოქტომბრის განჩინება, №ას-1375-1295-2017 2017 წლის 22 დეკემბრის განჩინება).

36. დასაშვებ და დასაბუთებულ საკასაციო პრეტენზიას არ წარმოადგენს მხარის მითითება, რომ პირველი ინსტანციის სასამართლომ შეზღუდა მოპასუხის კანონიერი ინტერესები, რადგან არ დანიშნა მოსამზადებელი სხდომა. შედეგად მოპასუხემ ვერ წარადგინა შეგებებული სარჩელი.

37. საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ მოსამზადებელი სხდომის დანიშვნას შეეხება სსსკ-ის 205-ე მუხლი, რომლის პირველი ნაწილის პირველი წინადადების შესაბამისად, თუ წარმოდგენილი წერილობითი მასალები მოსამართლეს აძლევს ვარაუდის საფუძველს, რომ შეიძლება მხარეებმა საქმე მორიგებით დაამთავრონ, მოპასუხემ ცნოს სარჩელი ან მოსარჩელემ უარი თქვას სარჩელზე, აგრეთვე თუ, მოსამართლის აზრით, სასამართლო განხილვისათვის საქმის სათანადოდ მომზადების ინტერესები ამას მოითხოვს, მოსამართლე უფლებამოსილია მხარეთა წერილობითი მასალების მიღებიდან 5 დღის განმავლობაში დანიშნოს მოსამზადებელი სხდომა.

38. მითითებული ნორმა შეიცავს მოსამზადებელი სხდომის დანიშვნის წინაპირობებს და ასეთებს შორის არ ითვალისწინებს მოპასუხისათვის შეგებებული სარჩელის წარდგენის შესაძლებლობას.

39. საკასაციო სასამართლო მიუთითებს, რომ შეგებებული სარჩელის შესატანად მოპასუხეს სრულიად გონივრული ვადა ეძლევა იმ მომენტიდან, როდესაც მას კანონით დადგენილი წესით ჩაბარდება სარჩელი და მასზე დართული მასალები.

40. მოცემულ შემთხვევაში მოპასუხეს ამგვარი შესაძლებლობით არ უსარგებლია.

41. რაც შეეხება მოსამზადებელი სხდომის დანიშვნას, ზემოაღნიშნული ნორმის ანალიზიდან გამომდინარეობს, რომ მოსამზადებელი სხდომის

ჩატარება სასამართლოს უფლებამოსილებაა და არა ვალდებულება.

42. წარმოდგენილი საკასაციო საჩივრის დასაშვებად ცნობის საფუძველი ვერ გახდება მხარის ვერც ის არგუმენტი, რომ მოპასუხის წარმომადგენელს არ ეცნობა საქმის განხილვის თარიღი. მხარე სადავოდ არ ხდის იმ ფაქტს, რომ სასამართლოში საქმის განხილვის დროის შესახებ მისთვის ცნობილი იყო. სსსკ-ის 70-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად კი, მხარეს ან მის წარმომადგენელს სასამართლო უწყებით ეცნობება სასამართლო სხდომის ან ცალკეული საპროცესო მოქმედების შესრულების დრო და ადგილი. უწყება მხარისათვის და მისი წარმომადგენლისათვის ჩაბარებულად ჩაითვლება, თუ იგი ჩაჰბარდება ერთ-ერთ მათგანს ან ამ კოდექსის 74-ე მუხლით გათვალისწინებულ სუბიექტებს.

43. ამდენად, სასამართლო ვალდებულია, ამა თუ იმ საპროცესო მოქმედების შესახებ ინფორმაცია მიაწოდოს ან მხარეს ან მის წარმომადგენელს და არა ორივეს ერთად. შესაბამისად, სასამართლო უწყების უშუალოდ მხარისათვის ჩაბარების პირობებში, რაც მოპასუხეს სადავოდ არ გაუხდია, სასამართლოს არ გააჩნდა იმის მოვალეობა, პროცესის შესახებ ეცნობებინა მისი წარმომადგენლისათვისაც. აღნიშნულის შესახებ ინფორმაცია საკუთარი ადვოკატისთვის უნდა მიეწოდებინა უშუალოდ მხარეს.

44. სააპელაციო სასამართლოს მიერ საქმე არ არის განხილული მნიშვნელოვანი მატერიალური ან/და საპროცესო დარღვევებით, ვერც კასატორი მიუთითებს რაიმე ისეთ დარღვევაზე, რომელსაც შეეძლო არსებითად ემოქმედა საქმის განხილვის შედეგზე, რის გამოც საკასაციო საჩივარს არა აქვს წარმატების პერსპექტივა.

45. კასატორმა ვერ დაასაბუთა, რომ სააპელაციო სასამართლოს მიერ მიღებული გადაწყვეტილება მსგავს სამართლებრივ საკითხზე ადამიანის უფლებათა და ძირითად თავისუფლებათა დაცვის კონვენციასთან და ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს პრეცედენტულ სამართალთან წინააღმდეგობაში მოდის.

46. ამასთან, საკასაციო საჩივრის განხილვისა და საკასაციო სასამართლოს ახალი გადაწყვეტილების მიღების საჭიროება არ არსებობს არც სამართლის განვითარებისა და ერთგვაროვანი სასამართლო პრაქტიკის ჩამოყალიბების აუცილებლობის თვალსაზრისით და არც იმ საფუძველით, რომ საკასაციო სასამართლოს მსგავს საკითხზე ჯერ არ უმსჯელია და გადაწყვეტილება არ მიუღია. შესაბამისად, მოცემულ საქმეზე არ არსებობს ვარაუდი, რომ საკასაციო საჩივრის განხილვის შემთხვევაში მოსალოდნელია საქართველოს უზენაესი სასამართლოს უკვე არსებული პრაქტიკისაგან განსხვავებული გადაწყვეტილების მიღება.

47. ამავდროულად, გასაჩივრებული გადაწყვეტილება არ განსხვავდება საკასაციო სასამართლოს მიერ დადგენილი პრაქტიკისაგან.

48. ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 391-ე მუხლის საფუძველზე, საკასაციო სასამართლო არ არის უფლებამოსილი, დაუშვას წარმოდგენილი საკასაციო საჩივარი, რის გამოც მას უარი უნდა

ეთქვას განხილვაზე.

ს ა რ ე ზ ო ლ უ ც ი ო ნ ა წ ი ლ ი:

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 391-ე, 401-ე მუხლებით და

და ა დ გ ი ნ ა:

1. გ---- მ-----ის საკასაციო საჩივარი დარჩეს განუხილველად დაუშვებლობის გამო.

2. საკასაციო სასამართლოს განჩინება საბოლოოა და არ გასაჩივრდება.

თავმჯდომარე

ზ. ძლიერიშვილი

მოსამართლეები:

ბ. ალავიძე

პ. ქათამაძე